

Liesbeth van Kempen

De moord op de tennisbaan

Het tweede boek in de serie
Moorden in het noorden

De Fontein

In alle vroegte arriveert Willemijn Boersma bij wat zij een tennis-park noemt: drie gravelbanen en een slecht onderhouden clubhuis. De voorzieningen van Tennisvereniging Roggeslag zijn al een tijdje toe aan een opknopbeurt, en dat is haar een doorn in het oog. Momenteel heeft ze echter alleen oog voor het grote spandoek dat aan het hekwerk naast de ingang is bevestigd. Met haar hand strijkt ze er tevreden overheen. Dit jaar is haar accountant-assurantiekantoor hoofdsponsor van het clubtoernooi. Ze heeft de Rabobank met moeite van die plek kunnen stoten, iets waar ze bijzonder trots op is omdat haar overleden man Hidde dat jarenlang heeft geprobeerd, maar nooit een poot aan de grond heeft gekregen bij de organisatie van het toernooi. Willemijn is vanaf dit seizoen dan ook bestuurslid van de Tennisvereniging.

Om voor aanvang van het eerste clubtoernooi van dit seizoen als nieuwe sponsor een groot spandoek aan te leveren, had haar de nodige stress bezorgd, maar het is haar nog net op tijd gelukt. Morgenochtend begint het toernooi en gisteravond laat had haar officemanager gebeld met de mededeling dat het spandoek was geleverd en dat zij het samen met haar collega's ook maar meteen hebben geplaatst, ook al was het toen al vrij donker.

Met een gevoel van trots kijkt Willemijn omhoog naar het spandoek. Maar dan knippert ze even met haar ogen: er is iets, maar wat? Ze doet een stap naar achteren om het geheel wat beter te kunnen zien.

‘Nee!’ roept ze zo luid dat het uit haar tenen lijkt te komen.

In helgroene letters prijkt op het immens grote doek: ‘REISBUREAU BOERSMA, WAAR VERTROUWEN HOOG IN HET VAANDEL STAAT’.

‘Reisbureau?! Welke idióót?!’ vraagt ze aan niemand in het bijzonder. ‘Zoiets z*í*e je toch!’ Ze schreeuwt het zo hard dat haar stem ervan overslaat. Met kracht kwakt ze haar spierwitte tennistas op de grond, frunnikt totaal over haar toeren aan de rits, krijgt hem pas na een derde poging open en gaat dan koortsachtig op zoek naar haar mobiele telefoon – die ze niet kan vinden. Ongecontroleerd schudt ze de volledige inhoud uit de tas, waarbij er van alles op de grond klettert, behalve haar telefoon.

‘Clubhuis! Telefoon!’ zegt ze hardop. Ze laat alles op de grond liggen en rent ernaartoe, ondertussen graaiend in de zak van haar eveneens spierwitte trainingsjack, op zoek naar haar sleutelbos.

Zodra ze het terrein betreedt via een poort van berkenhouten stammen, ziet ze iemand in de umpirestoel van baan drie zitten. Onmiddellijk herinnert ze zich de afspraak die ze heeft gemaakt: een uurtje stevig trainen met haar sparringpartner. Hoe heet ze ook alweer, die nieuwe trainer? Een jonge vrouw met z*ó*n overdreven en vergezochte voornaam dat Willemijn die met geen mogelijkheid kan onthouden. Maar hun afspraak is toch pas over een uur? Willemijn kijkt op haar Cartier-horloge en zwaait dan naar hoe-heet-ze-ook-alweer in de hoge scheidsrechtersstoel.

‘Hallo?’ roept ze. Er wordt niet op gereageerd. Mopperend loopt Willemijn langs baan *é*én en twee en opent dan het hekje dat toegang geeft tot baan drie. Wanneer ze de umpirestoel naderd, ziet ze dat het inderdaad de nieuwe trainer is en haar naam schiet Willemijn nu ook te binnen. ‘Aurora!’ roept ze en ze mompelt er zachtjes achteraan: ‘Belachelijke naam.’

Aurora reageert niet.

Willemijn gaat onderaan de umpirestoel staan en kijkt omhoog. ‘Je bent te vroeg. En waarom zit je in...’ Ze stopt midden in

haar zin en doet een stap naar achteren. ‘Godallemachtig,’ mompelt Willemijn. Ze wil het zeker weten en besluit drie van de zes treden omhoog te klimmen naar het zitgedeelte van de hoge, houten stoel. ‘Mijn god!’ roept ze meteen. Er is nog een stukje van een knalgele foam-tennisbal zichtbaar die overduidelijk vrij diep in Aurora’s mond is gepropt. De feloranje zweetband die de trainer altijd om haar hoofd draagt, is strak om haar hals gebonden. Willemijn leunt een stukje opzij en ziet dat aan de achterkant het handvat van een tennisracket tussen Aurora en de zweetband is gestoken. Dat is waarschijnlijk met een ronddraaiende beweging aangedraaid, waardoor de band strak om haar hals kwam te zitten. Omdat het handvat in de band vastzit, hangt het blad van het racket op Aurora’s rug.

Willemijn slaat een hand voor haar mond en staart naar het verontrustende tafereel in de hoge stoel. Voorzichtig klopt ze met haar knokkels op Aurora’s knie. ‘Au... Aurora?’ Dan knijpt ze in het onderbeen van de vrouw, maar geschrokken laat ze het net zo snel weer los; de huid voelt steenkoud aan.

Net op het moment wanneer een ongecontroleerde gil aan haar keel wil ontsnappen, voelt Willemijn een venijnig kneepje in haar kuit. Ze valt bijna achterover, maar kan zich nog net aan de vierde tree van de umpirestoel vastgrijpen. Met het hart in de keel draait ze zich om en kijkt naar beneden, recht in Annemiëks groene ogen.

‘Jij hebt zeker ook een afspraak met Aurora?’ bijt Annemiëk haar toe. ‘Ik ben als eerste aan de beurt, als je dat maar weet.’

Willemijn opent haar mond, maar er komt geen geluid uit. Ze wijst naar de vrouw in de umpirestoel en opent haar mond nogmaals, maar tevergeefs.

Annemiëk kijkt heel even naar omhoog. ‘Ja, dat is Aurora.’ Ze steekt haar hand op naar haar. ‘Goedemorgen, Aurora.’

‘Kijk dan toch eens goed, domme doos!’ schreeuwt Willemijn op een voor haar ongewone en vooral onbeschaafde manier. Ze wijst nog maar eens naar omhoog.

Annemiëks blik volgt met tegenzin Willemijns wijsvinger.

‘Aurora?’ zegt ze met enige stemverheffing. Het blijft stil. ‘Volgens mij slaapt ze. Dat is vreemd en ongehoord. Ik heb een afspraak met haar om een uurtje flink te trainen. Morgen staan jij en ik namelijk al in de eerste ronde tegenover elkaar in het enkelspel.’

Willemijn heeft met open mond naar Annemiek geluisterd. ‘Idioot!’ roept ze luid, want ze is inmiddels enigszins over de rooie. ‘Ze is dood, Annemiek! We moeten iets doen!’

‘Joehoe, Aurora, wakker worden!’ roept Annemiek doodgemeedereerd.

Willemijn pakt razendsnel en met een ruw gebaar Annemiëks hand beet en legt die op de koude enkel van de zeer dode vrouw.

‘Laat me los!’ roept Annemiek en ze trekt haar hand met een wild gebaar terug. Maar vrijwel onmiddellijk raakt ze met het topje van haar wijsvinger heel even het koude been van de vrouw aan. Ook daarvoor heeft ze een logische verklaring: ‘Ze zit hier waarschijnlijk al een tijdje op mij te wachten. Het is frisjes.’ Annemiek is ervan overtuigd dat de vrouw nog leeft, en zij kan het weten want ze heeft inmiddels meer ervaring met dode mensen dan Willemijn. In het afgelopen halfjaar heeft ze een lijk in het hertenkamp zien liggen, een lijk tijdens het dorpsfeest ontdekt en nog niet eens zo heel lang geleden lag er zelfs een lijk op haar eigen gazon.

‘Ze is niet dood.’

‘Ze is morsdood.’ Willemijn daalt met trillende knieën de drie treden naar beneden af.

In stilte kijken de twee vrouwen omhoog naar de vrouw in de umpirestoel. Dan komt Annemiek opeens in actie. Ze opent haar tennistas, haalt haar mobiele telefoon tevoorschijn, scrolt door haar contacten en tikt er eentje aan. Rustig wacht ze af tot er wordt opgenomen, terwijl ze Willemijn strak aankijkt met een triomfantelijke blik in haar ogen.

Willemijn vraagt zich ondertussen af hoe het mogelijk is dat Annemiek zo koel en rustig is. ‘Bel je 112?’ vraagt ze.

Annemiek schudt van nee en glimlacht naar Willemijn. Ein-

delijk wordt er opgenomen. ‘Fenna? Je spreekt met Annemiek. Wat zeg je? Ja, het is nog vroeg. Luister: ik sta op baan drie van Roggeslag en je raadt nooit wie ik net ergens op heb betrapt.’

‘Betrapt?’ vraagt Willemijn zich ondertussen hardop af.

Annemiek gaat door met haar gesprek. ‘Nee, niet op de golfbaan, ik sta hier in het dorp, op baan drie van tennisvereniging Roggeslag. Luister: Aurora zit... Wat zeg je? Aurora, je weet wel, onze nieuwe trainer. Fleur kent haar ook. Ja, die! Ze is dood.’

Willemijn probeert Annemiek de telefoon af te pakken, maar ze grijpt mis.

Annemiek gaat onverstoorbaar verder. ‘En? Wie denk je dat ik aantref bij dode Aurora?’

Willemijn hoort vanaf een afstandje dat Fenna haar stem verheft.

‘Oké, rustig maar,’ reageert Annemiek enigszins verbolgen. ‘Ik dacht dat je het wel meteen zou raden; Willemijn natuurlijk! Willemijn Boersma, die opeens ook nog een reisbureau blijkt te hebben. Er hangt namelijk een groot spandoek met... Wat? O, dat heeft er waarschijnlijk niets mee te maken. Oké. Maar Fenna, je moet toch toegeven dat er de laatste tijd nogal wat wordt afgevoerd in ons dorp, en jij weet ook wie bij de laatste twee moorden aanwezig was. Wat zeg je? Ik?!’ Annemiek krijgt rode vlekken in haar nek. ‘Alle keren was ik slechts toeschouwer! Ik had er helemaal niets mee te maken, Fenna! Je weet echt wel wat ik bedoel. Jawel, dat weet je wel. Jawel! En ik heb nu het bewijs voor wat ik al tijden beweet, maar wat niemand wil geloven: Willemijn is en blijft een moordenares.’

Willemijn rukt Annemiek de telefoon uit handen en rent er mee weg. ‘Die vrouw is gek, knettergek en dát weet jij ook, Fenna,’ roept ze al rennend tegen de telefoon, die ze recht voor haar gezicht houdt. Op baan één blijft Willemijn uiteindelijk staan. ‘Ik heb Aurora-nog-wat daarnet dood aangetroffen in de umpirestoel, en volgens mij is ze vermoord. Er zit een foam-tennisbal in haar mond en een strak aangedraaide zweetband om haar hals.’ Willemijn luistert geconcentreerd naar Fenna’s reactie. ‘Ja. Oké,’ zegt ze

uiteindelijk en ze herhaalt Fenna's woorden. 'Ik moet hier wachten op je collega's van de recherche én ik moet ervoor zorgen dat Annemiek zich nergens mee bemoeit. Je weet wel dat ik dat laatste niet kan beloven, hè?'

Mopperend staat Fenna achter de bar van de kantine in het clubhuis. Omdat de twee verwende prinsesjes – zoals zij Annemiek en Willemijn achter hun rug om noemt – geen idee hebben hoe het oude filterkoffiezetapparaat werkt, is zij er maar mee aan de slag gegaan.

Haar collega's van de recherche waren snel ter plaatse en hebben de twee kemphennetjes ter plekke kort ondervraagd. Daarna heeft Fenna ze meegenomen naar het clubhuis en ze als schoolkinderen zo ver als mogelijk uit elkaar ieder aan een aparte tafel gezet. Ze houdt de twee goed in de gaten terwijl ze af en toe mokkend door het grote raam naar buiten kijken. Daar zijn haar collega's van de recherche en de forensisch rechercheurs van het NFI druk bezig met het onderzoek van de plaats delict op baan drie.

Of zij voor de koffie wilde zorgen, hadden ze aan haar gevraagd. Er was nog net geen rook uit Fenna's oren gekomen. Ze vraagt zich nog steeds af of ze dat ook aan een mannelijke wijkagent zouden hebben gevraagd. Ze baalt er nu extra van dat ze niet eerder met de opleiding tot rechercheur is begonnen, nog afgezien van het feit dat ze inmiddels al negenendertig is. Daarom had Fleur al in het prille begin van hun relatie tegen haar gezegd dat ze genoeg getreuzeld had: je hebt de capaciteiten dus doe er iets mee, was haar devies en voor Fenna het spreekwoordelijke duwtje in de rug. Nu doet ze er zeker wat mee, maar het kan haar nu niet snel genoeg gaan.

De veer van de oude dranger aan de toegangsdeur van het clubhuis maakt een krakend en piepend geluid en Fenna kijkt op om te zien wie er binnenkomt. Tot haar verbazing maar stilletjes ook vreugde is het Fleur. Zelf heeft ze haar nog niet ingelicht over de zoveelste moord in hun dorp, dus de tamtam zal zijn werk wel weer hebben gedaan. Helaas krijgt ze niet de kans om haar geliefde te begroeten, want Annemiek heeft Fleur ook in het vizier en trekt haar mee naar de deur die toegang geeft tot de ruimte achter de kantine, waar de kleedkamers, toiletten en douches zich bevinden.

Zodra de deur achter hen dichtvalt, steekt Annemiek van wal. ‘Je moet met Fenna praten. Ze gelooft me weer eens niet.’

Fleur wil haar onderbreken, maar Annemiek is nog lang niet klaar. ‘Ik heb het met eigen ogen gezien, Fleur! Ze stond halverwege het trapje van de umpirestoel, waarschijnlijk om te checken of ze Aurora voor eens en altijd de mond had gesnoerd.’

‘Is het Aurora?’ vraagt Fleur onthutst. ‘Is ze dood?’

Annemiek knikt alleen maar. ‘En toen kneep ze Aurora heel hard in haar been, waarschijnlijk om nogmaals te controleren of ze wel echt dood was. Toen ze mij zag, riep ze bijna triomfante-lijk dat Aurora dood was. Echt waar! En weet je wat ook heel vreemd is? Ze heeft opeens een reisbureau!’

‘Over wie heb je het in godsnaam?!’

‘Volgens Fenna heeft dat er niets mee te maken, maar met Willemijn weet je het maar nooit. We weten allebei hoe haar man Hidde tijdens het dorpsfeest aan zijn einde is gekomen, en een paar maanden geleden heeft ze Fenna ook nog bijna vermoord.’ Annemiek stopt haar relaas en frons. ‘Of was het Doutsen? Nee, het was die aantrekkelijke man... Eh, Erik, bedoel ik... Erik Hoogenood of zoiets, ik ben zo slecht in namen.’ Ze legt een wijsvinger tegen haar kin. ‘Of nee, die wás toen al dood...’

‘Stop!’ roept Fleur. ‘Jezus, Annemiek! Je draaft weer eens helemaal door. Kappen nou!’

Annemiek kijkt Fleur verbluft aan, ademt diep in om verder te gaan, maar doet dat toch maar niet. Op de uitademing neemt ze

plaats op een van de houten banken, die langs de wand van de kleedruimte staan. Fleur gaat naast haar zitten. Wanneer Annemiek alsnog verder wil gaan, steekt Fleur een vermanend vinger-tje op. ‘Stil! Nu ben ik aan de beurt. Toen ik vanochtend met de verzorging van de paarden bezig was, kwam buurman Harm naar me toe en vertelde dat hij van iemand had gehoord dat de politie bij de tennisbaan aanwezig was, omdat er waarschijnlijk een jonge vrouw dood was aangetroffen.’

Annemiek opent haar mond, maar Fleur kapt haar af. ‘Ik heb geen idee wie dat aan hem verteld heeft, maar je kent dit dorp: nieuwtjes gaan hier sneller dan het geluid.’

‘Het zal Aafke wel weer zijn geweest, onze razende reporter,’ snuift Annemiek.

‘Staat ze al met haar neus vooraan op de tennisbaan dan?’ vraagt Fleur verbaasd.

‘Daarnet nog niet.’

‘Dan heeft Harm het dus niet van haar.’

Terwijl Annemiek Fleur aankijkt, schieten haar ogen onrustig heen en weer.

Fleur legt een hand op Annemiëks knie en probeert haar wat te kalmeren. ‘Ik begrijp heel goed dat je geschrokken bent en misschien een beetje overstuur omdat je alweer een... een overleden persoon hebt gevonden. Jeetje... Aurora. Wat erg, zeg.’

Annemiek staat abrupt op, gaat recht voor Fleur staan en zet haar handen demonstratief in haar zij. ‘Ik heb Aurora niet gevonden, laat dat even héél duidelijk zijn. Wel heb ik Willemijn daar aangetroffen.’ Rode vlekken trekken op in haar nek. ‘Jouw vrouw beweerde ook al dat ik de laatste tijd bij iedere moord aanwezig ben...’

‘Mijn vrouw?’ reageert Fleur met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Maar...’

Annemiek praat er dwars doorheen. ‘Daar kan ik niets aan doen! Aan al die moorden, bedoel ik. Alsof ik dat zou willen, zeg. Ik heb genoeg van al die... al die...’

‘Lijken?’

‘Dode mensen!’ zegt Annemiek en ze gooit haar armen in de lucht.

‘Die dus wel allemaal zijn vermoord,’ vult Fleur zuinigjes aan.

‘Maar dat heb ik niet gedaan!’ Annemiek verheft haar stem, iets wat vrij uitzonderlijk is. Haar ogen schieten alle kanten op en ze legt beide handen op haar hoofd. ‘Dit is om helemaal gek van te worden! De afgelopen tijd zijn hier allemaal moorden in dit dorp, en ik word er door iedereen maar bij gesleurd. En dan krijg ik achteraf ook nog eens de schuld!’

Wanneer Fleur haar mond opendoet, steekt Annemiek op haar beurt een vermanend vingertje op. ‘Ik ben er getuige van geweest dat Willemijn een onschuldige jonge vrouw heeft vermoord en vervolgens word ik door iedereen als hoofdverdachte behandeld! Het moet toch niet gekker worden!’ Annemiek blijft een tijdje onbewogen staan en Fleur laat haar maar, in de hoop dat ze weer bij zinnen komt. Na een tijdje lijkt Annemiek zich inderdaad te herpakken, slaat demonstratief haar armen over elkaar en drukt ze tegen haar borst. ‘Ik ben een waardevolle getuige, Fleur. Als niemand dat kan waarderen, zoeken ze het zelf maar uit!’ Ze draait zich om op haar hakken, waarbij haar Lacoste-tennisschoenen een hoog piepend geluid maken, en loopt met haar neus in de lucht naar de deur, waar ze zich toch nog even omdraait. ‘Mocht iemand me in deze kwestie alsnog willen spreken, wat heel verstandig zou zijn, dan zeg je maar tegen ze dat ik het te druk heb. Ik ga nu naar huis om meerdere taarten te bakken. Dag!’ Met een harde klap slaat ze de deur achter zich dicht.

Fleur gaat haar achterna en wanneer ze de kantine in loopt, ziet ze dat Fenna Annemiek bij de deur tegenhoudt.

‘Ho, ho! Waar gaan wij heen?’ zegt ze tegen haar.

‘Wij gaan helemaal nergens heen, Fenna, ik ga alleen!’ reageert Annemiek bloedserieus en ze probeert de deur weer te openen, maar Fenna houdt haar tegen. ‘Laat me gaan, ik moet taarten bakken.’

‘Het onderzoek is nog niet afgerond, Annemiek,’ legt ze aan haar uit. ‘Tot die tijd zul je hier moeten blijven. Het kan namelijk

zo zijn dat de recherche aanvullende vragen heeft.’

‘Ik móét helemaal niets en daarnaast zie ik het nut er niet van in. Ik heb namelijk alle vragen al beantwoord, maar niemand wil naar me luisteren. Ik ga. Dag!’

Net op het moment dat Annemiek de deur wil openen, stapt een van Fenna’s collega’s van de recherche naar binnen. Hij kijkt Annemiek een kort moment verschrikt aan.

‘Mevrouw Van Smalen Witteveen weigert de afronding van het onderzoek af te wachten,’ meldt Fenna aan rechercheur Fokke van de Berg.

Fokke heeft de verwarde vrouw met de dubbele achternaam vandaag voor de tweede keer in zijn carrière ondervraagd – de eerste keer was in verband met de moord op een mollenman, die dood werd aangetroffen op het gazon van haar landhuis – en wederom had hij er geen touw aan vast kunnen knopen. En dat terwijl hij in de tussentijd, naar aanleiding van die eerste ondervraging bij haar thuis, op eigen verzoek een opfriscursus ondervragingstechnieken heeft gevolgd.

‘Dat is prima,’ zegt hij en hij opent zelfs de deur voor Annemiek. Zodra hij er zeker van is dat ze weg is, loopt hij handenwrijvend naar binnen. ‘Het is nog frisjes voor de tijd van het jaar, ik ben wel toe aan een kop hete koffie,’ zegt hij tegen Fenna.

Fleur stapt naar voren. ‘Laat mij maar,’ zegt ze tegen Fenna, want ze weet dat haar vriendin absoluut geen verzorgend type is. Fenna glimlacht dankbaar.

Samen met wat koffiemokken neemt Fleur de glazen koffiekkan mee naar het tafeltje waar Willemijn aan zit, die zo te zien nog steeds beduusd is van wat ze op de tennisbaan heeft aangetroffen. ‘Weten jullie al iets meer?’ vraagt ze aan Fokke terwijl hij gaat zitten en Fleur ondertussen de koffie inschenkt.

‘Daar kan ik helaas nog niets over zeggen, mevrouw Boersma.’

Willemijn perst haar lippen op elkaar en kijkt weer naar buiten.

Fokke observeert haar witte gelaat en zijn blik gaat ongewild naar het roze litteken boven op haar puntige en ietwat scheef-

staande neus – voor altijd het zichtbare bewijs van de rechtse hoek die Annemiek haar gaf toen ze een paar maanden geleden Willemijn ook verdacht van poging tot moord. De klap was destijds zo hard geweest dat Willemijns neus brak.

Fokke besluit haar met iets positiefs een beetje af te leiden; dat heeft hij ook geleerd tijdens de opfriscursus. ‘Wat leuk dat u naast uw accountant-assurantiekantoor ook een reisbureau begonnen bent,’ zegt hij vrolijk tegen haar. ‘U bent een ondernemer pur sang,’ voegt hij er bewonderend aan toe.

Willemijn draait haar hoofd abrupt om en kijkt hem vernietigend aan. Door de hele toestand was ze het vergeten, maar door de stompzinnige opmerking van die slome rechercheur ziet ze het duurbetaalde en vooral heel erg foute sponserspandoek weer levendig voor zich, en met een schok realiseert ze zich dat het nog steeds aan het hekwerk naast de ingang hangt. Ruw schuift ze haar stoel naar achteren en staat op. Fokke kijkt onthutst naar haar op.

‘Ik heb helemaal geen reisbureau!’ Ze zegt het met zoveel venijn dat niemand erop durft te reageren. Met grote stappen loopt ze naar de deur en draait zich daar om. ‘Niet! Geen reisbureau! Helemaal niet!’ zegt ze ter verduidelijking, voor zover dat nog nodig was. Dan gooit ze de deur open, maar vergeet daarbij de oude dranger, die weliswaar piept en kraakt maar nog wel zijn werk doet. De deur veert net zo hard weer terug en krijgt van Willemijn zo’n harde trap dat-ie waarschijnlijk voor altijd open zal blijven staan.

‘Nog een getuige die de benen neemt,’ mompelt Fenna.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vraagt Fokke aan haar.

‘Ik zou niet weten wat. Er hangt een enorm spandoek bij de ingang en daar staat toch echt Reisbureau Boersma op,’ reageert ze stellig.

‘Waar vertrouwen hoog in het vaandel staat,’ vult Fleur er droogjes aan toe.

De twee kijken elkaar aan en schieten in de lach, terwijl Fokke ze niet-begrijpend gadeslaat.

‘Je moet Willemijn Boersma wat beter kennen om het te begrijpen,’ legt Fenna aan hem uit.

‘Oké,’ zegt Fokke en hij lacht er een beetje schaapachtig bij. Hij voelt geen enkele behoefte om Willemijn Boersma beter te leren kennen, net zomin als mevrouw Van Smalen Witteveen. Sowieso komt hij bij voorkeur zo min mogelijk in Roggedorp, wat de laatste tijd bijna onmogelijk is omdat er in dit dorp nog meer vermoord wordt dan in de grote stad. Volgens hem zegt dat niets over dit dorpje, dat er in zijn ogen toch zo idyllisch uitziet, maar wel iets over zijn inwoners.

Fenna is als eerste weer serieus. ‘Klopt het dat de vrouw gewurd is met haar eigen zweetband?’ vraagt ze aan Fokke.

Hij zucht even diep voordat hij antwoordt. ‘Je weet hoe de forensisch patholoog te werk gaat; pas een definitief verslag als de overledene bij hem op de tafel ligt.’

Fleur bemoeit zich ermee. ‘Maar wat denk je zelf?’

Fokke kijkt haar kort aan en zonder iets te zeggen knikt hij bevestigend.

‘Strak aangedraaid met het handvat van een tennisracket,’ vult Fenna aan.

‘Jeetje,’ reageert Fleur onthutst. ‘Wat erg. Aurora is dus vermoord.’

Fenna knikt en wendt zich dan tot Fokke. ‘De modus operandi zou zomaar een bepaalde betekenis kunnen hebben.’ Ze hoopt indruk op hem te maken.

Hij haalt echter wat onverschillig zijn schouders op. ‘Misschien was dat het meest voor de hand liggende. Ik bedoel, we zijn hier wel op een tennisbaan, hè.’

‘Annemiek zei dat jij Aurora ook kende,’ zegt Fenna tegen Fleur.

‘Kennen is een groot woord. Ik heb twee keer een uurtje met haar getraind.’

Fokke gaat rechtop zitten. ‘Annem... Mevrouw Van Smalen Witteveen tennist toch ook? Dan zal zij het slachtoffer ook wel kennen.’

Fleur reageert. ‘Ze zal net als ik met haar getraind hebben. Aurora is de opvolger van Douwe, de oude trainer van de club die godzijdank eindelijk met pensioen is gegaan. Ze is dit seizoen bij onze club begonnen en nu zo’n twee, drie weken aan het werk. Alle leden waren blij met haar, een jonge, frisse en enthousiaste meid die ook nog eens geen blad voor de mond nam. Daar waren sommige leden overigens iets minder blij mee.’

‘Waar komt ze eigenlijk vandaan?’ vraagt Fenna aan Fleur.

‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee.’

Fokke haalt zijn notitieboekje tevoorschijn en noteert een en ander.

‘Woont ze in het dorp?’ vraagt Fenna aan hem. ‘Woonde, bedoel ik...’

Fokke bladert even door zijn notities. ‘Ze woonde in Rohel. In een huisje op een vakantiepark vlak bij het Tjeukemeer.’

Fenna is verrast. ‘En dan komt ze hier trainen? Hiervandaan naar Rohel is toch zeker een halfuurtje rijden.’

Er volgt een korte stilte.

Dan schiet Fenna iets te binnen. ‘Dit zijn gravelbanen, Fokke, dus ideaal voor sporenonderzoek! Er zullen rondom de umpirestoel ongetwijfeld duidelijke afdrukken van tennisschoenen te zien zijn.’ Ze kijkt hem verwachtingsvol aan.

‘Heel véél duidelijke afdrukken.’ Hij zucht mismoedig. ‘Daar zijn onze forensische collega’s nog wel even mee bezig.’

‘Was de baan dan niet geveegd?’ vraagt Fleur aan hem. ‘Een standaard huisregel is dat na een wedstrijd of training de gebruikte tennisbaan door de leden geveegd en netjes opgeruimd wordt achterlaten.’

Fokke haalt zijn schouders op. ‘Kennelijk houdt niet iedereen zich daaraan.’ Hij zet zijn koffiekopje neer. ‘Ik ga terug naar het bureau.’ Hij staat op en rekt zich even uit. ‘Fenna, breng het team op de tennisbaan ook maar even een pot sterke koffie. Dat kunnen ze wel gebruiken.’

Eerder verschenen van Liesbeth van Kempen:

Gevaarlijk spel

Verpest

Moorden in het noorden-serie

De moord in het hertenkamp

De moord op het dorpsfeest

De moord op de mollenman

De eerste moorden in het noorden (bundeling deel 1 en 2)

E-book mei 2024

Dit is het vierde deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN e-book 978 90 261 7373 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7374 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.